02/02/2021

“Θα κλείσω το κήρυγμα με τους στίχους ενός γέροντα ασκητή”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Χθες και σήμερα (1-2 Φεβρουαρίου 2021) εορτάστηκε η Δεσποτο-θεομητορική εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου στο Γύθειο και στον ομώνυμο παλαιό ιερό Ναό που βρίσκεται στο Επισκοπείο της Ι. Μητροπόλεως Μάνης.

Στον πανηγυρικό αρχιερατικό Εσπερινό, ως και στην θ. Λειτουργία προεξήρχε ο Σεβ. Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ’ συμπαραστατούμενος από τόνΑρχιμ. π. Συμεών Λαμπρινάκο, Πρωτοσύγκελλο της Ιεράς Μητροπόλεως, τον πρωτοπρ. π. Ηλία Μανιατάκο και τον αρχιδιάκονο π. Χριστόδουλο Κρουστάλη, ενώ στο αναλόγιο ήταν οι: Ανάργυρος Δερδελάκος και Πέτρος Καλαποθαράκος.

Υπήρξε και διαδικτυακή αναμετάδοση από το «κανάλι» της Ι. Μητροπόλεως. Προσέτι τηρήθηκαν όλα τα απαραίτητα υγειονομικά μέτρα.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Για το φωτογραφικό υλικό πατήστε εδώ

Για το βίντεο του Όρθρου και της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας πατήστε εδώ

Στον Εσπερινό ο Σεβασμιώτατος είπε τα εξής:

«Ἑορτάζουμε σήμερα τήν Δεσποτο-θεομητορική Ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου. Δηλαδή, σαράντα ἡμέρες μετά τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μετά τοῦ Ἰωσήφ τοῦ δικαίου, φέρει τό θεῖο βρέφος, τόν Χριστόν, στό Ναό τοῦ Θεοῦ, κατά τό ἔθος τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Ἐκεῖ ἀνέμενε ὁ γέρων πρεσβύτης ὁ δίκαιος καί εὐλαβής Συμεών, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα «κεχρηματισμένος», δηλ. τοῦ εἶχε ἀποκαλυφθεῖ, νά μή δεῖ θάνατο πρίν δεῖ μέ τά ἴδια του τά μάτια τόν Χριστό, τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὅταν, λοιπόν, εἶδε τό παιδίον Ἰησοῦς καί τό ἐπῆρε στίς ἀγκάλες του, συγκινημένος εὐχαρίστησε καί δοξολόγησε τόν Θεό καί εἶπε τά συγκλονιστικά λόγια: «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, Δέσποτα κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνη, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ Σου Ἰσραήλ». Δηλαδή, τώρα ἄς ἀναχωρήσω ἀπό τήν παροῦσα ζωή, εἰρηνικός καί χαρούμενος. Ἄς πεθάνω, διότι ἀξιώθηκα νά δῶ τόν Χριστό, νά τόν ὑπαντήσω καί συναντήσω καί μάλιστα νά Τόν κρατήσω στίς ἀγκάλες μου. Ὁποία ὡραία στιγμή γιά τόν γέροντα Συμεών. Ὁποῖα, ἅγια τέλη τοῦ δικαίου καί εὐλαβοῦς γέροντος Συμεών! Ἔτσι μετέστη ὁ Συμεών ἀπό τά ἐπίγεια στά οὐράνια δώματα.

*

Αὐτές οἱ ἅγιες στιγμές πού ἐβίωσε ὁ Συμεών θέτουν ἐνώπιόν μας καί τά ἔσχατα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ὅλα εἶναι ρευστά, ὅλα μεταβάλλονται, ὅλα ἐπιδέχονται τροποποιήσεις, δεύτερες σκέψεις. Ἕνα μόνον εἶναι τό πιό σίγουρο. Ὁ θάνατος. Κανένας ἄνθρωπος δέν ἔμεινε γιά πάντα ἐδῶ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι παραδίδονται μία ἡμέρα στή φθορά τοῦ σώματος. Ὁ θάνατος δέ, δέν κάνει διακρίσεις. Πεθαίνουν καί πλούσιοι καί πτωχοί, μορφωμένοι καί ἀγράμματοι, μεγάλοι στήν ἡλικία καί νέοι, ἀκόμη καί νήπια, ἄνδρες καί γυναῖκες. Γι’ αὐτό καί δέν ὑπάρχει πόλη ἤ χωριό πού νά μήν ἔχει κοιμητήριο. Καί ἀκόμη εἶναι ἄγνωστη καί ἡ ὥρα τοῦ θανάτου. Οὐδείς γνωρίζει τήν ἡμέρα καί τήν ὥρα τῆς ἀναχώρησής του ἀπό τόν μάταιο τοῦτο κόσμο. Καί βέβαια, ὁ ἄνθρωπος, ὁ κάθε ἄνθρωπος φοβᾶται τόν θάνατο καί διατυπώνει πολλά ἐρωτήματα. Γιατί νά ὑπάρχει ὁ θάνατος; Τί γίνεται μετά τό θάνατο; Ποῦ βρίσκονται οἱ ψυχές; Ἡ ἀγωνία γιά τόν θάνατο πάντοτε ὑπάρχει καί ὁ προβληματισμός εἶναι ἐξόχως ἔντονος. Ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται δηλ. νά συμφιλιωθεῖ μέ τόν θάνατο καί τά συναισθήματά του εἶναι ἀνάμικτα καί ἀλλόκοτα. Τότε ἡ θλίψη καί ὁ ψυχικός πόνος καί τά δάκρυα τοῦ θρήνου ἔρχονται στό προσκήνιο. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὁ ἄνθρωπος κάνει τό πᾶν γιά νά τόν ἀποφύγει καί νά τόν λησμονήσει μέ διάφορα τεχνάσματα. Ἀλλά διαπιστώνει ὅτι οὔτε ἡ ἰατρική ἐπιστήμη μπορεῖ νά βοηθήσει ὁλοκληρωτικά οὔτε καμμία ἄλλη τεχνολογική

πρόοδος. Ἑπομένως ὁ θάνατος εἶναι θάνατος καί ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο μυστήριο. Συμβαίνει νά εἶναι ὁ ἔσχατος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, γιατί ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο νά ζεῖ στήν ἀθανασία. Ὅμως, μετά τήν πτώση του κατέστη δεκτικός τῆς φθορᾶς. Ὑφίσταται τόν θάνατο ὡς τιμωρία, ὅπως βέβαια τόν εἶχε προειδοποιήσει ὁ Θεός (Γεν. β’, 17). Γιά πρώτη φορά σ’ ὁλόκληρη τήν Ἁγία Γραφή, ἐδῶ στό πρῶτο βιβλίο, ἀναφέρεται ἡ λέξη θάνατος. Ὅμως, τό ἔλεος, ἡ ἄπειρη ἀγάπη καί ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τόν θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του, ὁ θάνατος νικήθηκε. Ἔτσι, ἐνῶ πεθαίνουμε δέν παραμένουμε αἰώνια σ’ αὐτή τήν κατάσταση! Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ προάγγελος καί τῆς δικής μας ἀναστάσεως. Θά πεθάνουμε, θά χωριστεῖ ἡ ψυχή μας ἀπό τό σῶμα μας καί τό μέν σῶμα θά διαλυθεῖ, ἡ ψυχή ὅμως παραμένει ἀθάνατος. Ἔπειτα δε, μία ἡμέρα πού ὁ Κύριος γνωρίζει, θά ἀναστηθοῦμε καί θά ξαναενωθεῖ ἡ ψυχή μέ τό σῶμα, ἕνα ἄλλο σῶμα ἄφθαρτο. Ἔτσι ὁ θάνατος κατά τήν χριστιανική διδασκαλία εἶναι ὡς ἕνας ὕπνος, μακρότερος τοῦ συνήθους. Εἶναι μία κοίμηση. Δέν εἶναι κανένας χαμός οὔτε τό ὁριστικό τέρμα τῆς ὕπαρξής μας. Εἶναι μόνον τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς καί ἡ ἀρχή τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Αὐτά ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς τά διαβεβαίωσε. Μίλησε γιά τήν αἰώνια ζωή μέ τήν φοβερή Παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου (Λουκ. ιστ’, 19-31), μίλησε γιά τήν Δευτέρα Παρουσία (Ματθ. κε’, 31-46) καί διεκήρυξε ὅτι: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή» (Ἰω. ια’, 25) καί ἀκόμη εἶπε τόν καταπληκτικό καί μοναδικό λόγο ὅτι «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται» (Ἰω. ια’, 25).

Εἶναι πολύ χαρακτηριστικό δε, ὅτι στό «Σύμβολο τῆς Πίστεως», πού εἶναι ἡ σύνοψη τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας ὁμολογοῦμε στό τελευταῖο ἄρθρο: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Δηλ. βασικότατο κεφάλαιο τῆς πίστεώς μας εἶναι ἡ ἀναμενόμενη κοινή ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καί ἡ γενική καί τέλική κρίση ἀπό τόν Δικαιοκρίτη Χριστό.

*

Γι’ αὐτό καί στήν Ἐκκλησία δεόμεθα: «Χριστιανά τά τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα». Δηλ. νά ἔχουμε χριστιανικά τά τέλη τῆς ζωῆς μας, χωρίς πόνους καί ἔργα πού ντροπιάζουν, ἔργα αἰσχύνης· νά εἶναι οἱ τελευταῖες ὧρες μας εἰρηνικές καί βέβαια νά ἔχουμε καλή ἀπολογία μπροστά στό φοβερό θρόνο τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἀκόμη πολύ σπουδαία ἡ δέηση πρός τήν Παναγία στήν εὐχή: «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, …» ὅπου λίγο παρακάτω ἱκετεύουμε καί λέμε: «Καί ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν

πονηρῶν δαιμόνων πόῤῥῳ αὐτῆς ἀπελαύνουσα».

Ναί, νά καλοτυχίζουμε ἐκείνους πού ἔζησαν ἐνάρετα καί ἔτσι ἔφυγαν ἀπ' αὐτή τή ζωή. Λύπη νά αἰσθανόμαστε γι' αὐτούς πού ἔφυγαν ἀμετανόητοι. Καί μόνον στούς ἀπίστους, τούς μή ἔχοντας ἐλπίδα κυριαρχεῖ ὁ θρῆνος. Σκεπτόμενοι αὐτά, ἄς ἀγωνιζόμαστε στήν παροῦσα ζωή τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Μή μᾶς βρεῖ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου «ἐν ἁμαρτίαις». «Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ» (Ψαλμ. 115, 6). Δηλ. εἶναι τίμιος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ἀνθρώπων πού ἔζησαν μέ εὐσέβεια, ὁ θάνατος ὅμως τῶν ἁμαρτωλῶν εἶναι κακός θάνατος. Τότε μαζί μέ τόν γέροντα Συμεών μποροῦμε νά λέμε καί ἐμεῖς: «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου... ἐν εἰρήνη».

Θά κλείσω τό ἀποψινό κήρυγμα μέ τούς στίχους ἑνός γέροντα ἀσκητή πού ἐπιγράφει τό ποίημά του:

Τό σακκοῦλι τῆς ψυχῆς

1. Ὅσον καιρό κι' ἄν ζήσω

μά θάρθῃ μιά ἡμέρα

ὅπου τή γῆς θ’ ἀφήσω

καί κάθε τι ‘δω πέρα.

2. Μά ὅ,τι ἡ ψυχή κλείνει

μέσ’ σ’ τό δικό της σάκκο

αὐτό ὄχι δέν θά μείνῃ

μέσα σ’ τῆς γῆς τό λάκκο.

3. Τόν σάκκο αὐτό μαζί μου

‘ψηλά θά πάρω μόνον·

μ’ αὐτόν θ’ ἀρθῇ ἡ ψυχή μου

‘μπρός σ’ τοῦ Θεοῦ τόν Θρόνον.

4. Κι’ ἐκεῖ θά τόν ἀνοίξῃ

κι’ ὅλα ἕνα πρός ἕνα

ναί! Σ’τόν Κριτήν θά δείξῃ

τί ἔχει συναγμένα.

5. Ἔργα καί λόγους, σκέψεις

μικρά ἤ μεγάλα

φρονήματα καί βλέψεις

κι’ ὅσα στή γῆ εἶχ’ ἄλλα.

6. Κι’ ἄν ἔχῃ ὁ Χρόνος κἄτι

βαθειά καταχωνιάσει

μά τοῦ Κριτοῦ τό μάτι

στό φῶς κι’ αὐτό θ’ ἀδειάσῃ.

7. Χριστέ μου αὐτός ὁ σάκκος

ἄς ἔχῃ συναγμένα

πρίν μέ σκεπάσῃ ὁ λάκκος

καλά κι’ εὐλογημένα».

Στη Θ. Λειτουργία ο Σεβ. κήρυξε τον θείο λόγο λέγοντας τα εξής:

«Χθές στόν Ἑσπερινό ἀναλύσαμε τίς πρῶτες φράσεις, πού εἶπε ὁ γέρων Συμεών, ὅταν εἶδε τό Παιδίον Ἰησοῦς. «Νῦν ἀπολύεις...».

Καταλήγει ὅμως στήν δοξολογητική του αὐτή ἐκφώνηση πρός τό Θεό μέ ἐξόχως σπουδαία φράση γιά τόν Χριστό. Λέγει ὅτι εἶναι: «Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν».

Ἀλήθεια, ὁ Χριστός εἶναι «τό Φῶς τοῦ κόσμου». Ὁ Ἴδιος μᾶς τό διαβεβαίωσε: «Ἐγώ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ’ ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰω. η’, 12).

Μέ τήν ἐνανθρώπησή Του ὁ Χριστός διέλυσε τό σκότος τῆς εἰδωλολατρίας καί ἡ διδασκαλία Του φώτισε πάντα τά ἔθνη. Ὅπου πῆγε τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἔθνη ὁλόκληρα ἐκπολιτίσθηκαν, δέχθηκαν τήν ἀλήθεια, ἔφυγαν ἀπό τήν πλάνη. Τό φῶς τῆς γνώσεως ἔλαμψε. Καί τοῦτο τό φῶς φώτισε πολλές πλευρές τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Ἔτσι ὁ Χριστιανισμός ἔγινε παράγων ἀληθοῦς προόδου καί ἀνόδου ἐξ ἐπόψεως πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς κοινωνίας . Γι’ αὐτό καί βλέπουμε ὅτι ὑπό τό φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα καταξιώνεται καί καθίσταται σεβαστή. Στόν Χριστιανισμό ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπο, ὄχι ἄτομο. Εἶναι πλασμένος «κατ’ εἰκόνα Θεοῦ» καί «καθ’ ὁμοίωσιν» Αὐτοῦ. Ἡ ζωή του ἔχει νόημα. Ὑπάρχει σκοπός τῆς ζωῆς του. Ἔχει χαρίσματα καί θεῖες δωρεές μέσα του καί ὑπάρχει δυναμική πρός θέωσίν του.

Εἰδικότερα, ἡ σύζευξη ἀνδρός καί γυναικός, δηλαδή ὁ γάμος, εὐλογεῖται καί ἁγιάζεται καί καθίσταται Ἱερός θεσμός καί ἱερό Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Ἔπειτα ἡ δημιουργία οἰκογένειας εἶναι μεγάλη εὐλογία καί τά τέκνα εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἡ γυναῖκα ἀπό τήν κατάσταση τοῦ «πράγματος», τῆς ἐκμετάλλευσης καί ὑποτέλειας, ἀνυψώνεται καί ἐπιτελεῖ τό λειτούργημά της σέ ἰσοτιμία μέ τόν ἄνδρα. Ἡ βρεφοκτονία καταπολεμᾶται καί τό παιδί δέν εἶναι πλέον εἰς καταφρόνησιν, ἀλλ’ ἔχει τήν θέση του ἀπό τότε πού ὁ Χριστός δέχθηκε τά παιδιά καί τά εὐλόγησε λέγοντας «ἄφετε τά παιδία καί μή κωλύετε αὐτά ἐλθεῖν πρός με» (Ματθ. 19, 14). Ὁ ἄλλος ἄνθρωπος δέν εἶναι ἐχθρός. Εἶναι ὁ πλησίον.

Ὡς εἶναι δέ γνωστόν γίνεται πολύς λόγος γιά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, τά ἀτομικά δικαιώματα. Ὡστόσο ὀφείλουμε νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καί ὁ Χριστιανισμός ἀνέδειξαν τήν ἀξία τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. Ὁ Χριστιανισμός εὐλόγησε τήν σωματική καί πνευματική ἐλευθερία, κήρυξε τήν ἰσοτιμία τῶν ἀνθρώπων, πολέμησε τήν δουλεία, τίς διακρίσεις, τήν οἰκονομική ἀπληστία καί ἐκμετάλλευση τῶν πλουσίων, τήν ἀνηθικότητα πάσης μορφῆς.

Ἀξίζει νά ὑπενθυμίσουμε τήν Μεγάλη Χάρτα τῶν Ἐλευθεριῶν, τήν Διακήρυξη τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολίτου τό 1789, τήν «Παγκόσμια Διακήρυξη τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου» τοῦ ΟΗΕ τό 1948, ἄλλες σχετικές Διακηρύξεις τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης τά τελευταῖα χρόνια, ὥς καί τήν Συνθήκη της Λισσαβόνας τό ἔτος 2007, πού ὅλα αὐτά γράφουν γιά τά ἀτομικά δικαιώματα καί καλῶς. Ἀλλά δέν μποροῦμε νά λησμονήσουμε τήν συμβολή τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καί ἤθους στήν δημιουργία αὐτῶν τῶν κειμένων.

Τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου φώτισε τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἡ κοινωνιολογία τοῦ Εὐαγγελίου ἐξύψωσε τόν πολιτισμό τῶν ἀνθρώπων. Ἔπειτα καί στή Θεία Λειτουργία ἀκούσατε ὅτι γίνεται ἀναφορά γιά τό χριστιανικό φῶς. Ἀρχίζουμε μέ τήν δοξολογία: «Δόξα σοι τῷ δείξαντι τό φῶς». Δοξάζουμε, ὑμνολογοῦμε τόν Θεό, πού μᾶς ἔφερε καί ἀπεκάλυψε τό ἀληθινό φῶς. Καί πρίν τήν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου διαβάζουμε μία εὐχή καί παρακαλοῦμε τόν Θεό «νά ἐλλάμψει στίς καρδιές μας τό «ἀκήρατο φῶς τῆς θεογνωσίας». Ἔτσι μόνον θά μποροῦμε νά κατανοήσουμε τά Ἱερά Γράμματα. Καί περί τό τέλος πάλιν, μετά τήν θεία Κοινωνία, λέμε τόν ὕμνον: «Εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν», δηλαδή «κοινωνήσαμε» τό ἀληθινό φῶς πού εἶναι ὁ Χριστός καί Αὐτός εἶναι ὁ Φωτοδότης.

Ὡστόσο ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες: Ἐκεῖνοι πού ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν στό σκότος γιατί ἀγάπησαν τό σκότος τά πονηρά ἔργα παρά τό φῶς. Ἐκεῖνοι, ἔπειτα, πού ζοῦν στό ἡμίφως. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ χλιαροί χριστιανοί, πού κάποτε γνώρισαν τήν πίστη καί τώρα βρίσκονται σέ ἡμιμάθεια, σέ μία χλιαρότητα περί τήν εὐσέβειαν καί ἀρκοῦνται σέ τυπικότητες καί σέ ἐξωτερικές συμπεριφορές χωρίς κάτι τό βαθύτερο καί τό οὐσιαστικότερο. Καί τέλος εἶναι καί ἡ κατηγορία ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων πού εἶναι στό φῶς, πού εἶναι πράγματι λουσμένοι στό φῶς. Μακάρι ν’ ἀνήκουμε διηνεκῶς σ’ αὐτή τήν εὐλογημένη κατηγορία.

Ἀδελφοί μου, ζοῦμε σέ μιά ἐποχή δύσκολη. Στή λεγόμενη μετά τόν κορωνοϊό ἐποχή. Μιά ἐποχή, ὅπου θά ἔχουμε ἀναθεωρήσεις κοινωνικῶν προτεραιοτήτων, ἐπιτάχυνση τῆς αὐτοματοποίησης τῆς ζωῆς , αὔξηση τῆς ἐπιτήρησης, θά ἔχουμε πολλές ἀνασφάλειες, ἀπομόνωση ἀπό τήν μία πλευρά καί ἀλληλεξάρτηση ἀπό τήν ἄλλη. Ἀλλά καί ἐποχή πού ὁ ἄνθρωπος θά νοιώθει πολύ κενό μέσα του, θἄχει πολλά ἐρωτηματικά γιά τήν ὕπαρξή του. Ἐποχή πού θά καθίσταται ἀπό πρόσωπο, ἄτομο καί ἀριθμός. Ἀκριβῶς ὅμως σ’ αὐτή τήν δύσκολη ἐποχή, ἄς μή παύσουμε νά εἴμεθα συνδεδεμένοι μέ τό Φῶς, τό φῶς τό ἀληθινό πού εἶναι ὁ Χριστός. Εἴμεθα τό φῶς τοῦ κόσμου. Καί τοῦτο, γιατί χωρίς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ ζωή μας θἄναι ἀθλιοτέρα μυρίων θανάτων.

Ὑπαπαντή πού γιορτάζουμε σημαίνει ὑπάντηση-συνάντηση μέ τό Χριστό.

Ναί, συνάντηση μέ τό Φῶς! Αὐτό καί θέλουμε.